

Vienas

VERA

Šešiasdešimtmetė Vera Vong Džudžu yra kiaulė, nors šiaip turėtų būti gaidys. Aišku, čia kalbame apie kinų horoskopą. Vera Vong išties yra žmonių giminės, nors gaidžiai tikrai nerastų ko jai prikišti. Kasryt lygiai pusę penkių Veros akys atsimerkia tarsi pagal komandą – lyg kas staigiai kilstelėtų lango žaliuzes. Tada viršutinė Veros kūno dalis pakyla nuo čiužinio – Vera nieku gyvu tingiai nesivolios pataluose, nors, iš teisybės, šiuo metu sėdantis lovoje jai tenka išklaudyti gerą pustuzinį visokių trakstelėjimų ir brakstelėjimų, kuriuos skleidžia jos sąnariai. Tačiau ji energingai švyteli žemėn pūkinėmis kojinėmis apautas kojas ir iškart įsispiria į šlepetes, kurias dar iš vakaro būna kariškai tvarkingai pasidėjusi prie lovos. Tada per kelias akimirkas parašo žinutę sūnui, norėdama jam priminti, kad nepramiegotų savo gyvenimo ir kad išties jau turėtų būti atsikėlęs anksčiau už ją ir kibęs į darbus. Šiaip ar taip, jis juk tebėra jaunas žmogus ir turėtų stengtis užkariauti pasaulį. Ilgai miegoti, Veros įsitikinimu, dera tik lopšelinukams ir europiečiams.

Apsipraususi Vera velkasi savo rytinę aprangą: viršuje užsagstomus marškinėlius su tokio didumo *Ralph Lauren* logotipu, kad dengia visą kairę jos krūtį (gerai jau, dėl amžiaus ir Žemės traukos

poveikio tas logotipas dengia tik krūties viršų), ir sportines kelnes. Tada užsitempia antrankovius, po kuriais paslepia visą ranką, kad nė plyšelio plikos odos nesimatytų tarp marškinėlių rankovės ir antrankovio. Kadaise, kai dar buvo nerūpestinga ir jauna, Vera nesivargindavo pažiūrėti, ar tinkamai užtempti antrankoviai, užtat neretai vaikščiodavo su įdegusios odos žiedais žastų viršuje. Žinoma, tada buvo pašėlę laikai, o ji buvo tikra nutrūktgalvė ir nevengė be reikalo rizikuoti.

Pridengusi rankas, Vera patenkinta linkteli savo atvaizdui veidrodyje ir žvaliai žingsniuoja į virtuvę, kur susiverčia gerą pintą kambario temperatūros vandens; šaltas vanduo, Veros įsitikinimu, gali sustingdyti riebalus ant arterijų sienelių ir sugadinti širdį. Jau prie durų ji apsiauna ortopedinius sportbačius, pasibalnoja nosį saulės akiniais su vėžlio kiauto rėmeliais, o galiausiai užsideda paskutinę, bene svarbiausią aprangos dalį – kepuraitę su milžinišku snapeliu, kad joks strazdanų ir raukšlių galintis padovanoti saulės spindulys neprasibrautų iki veido. O tada, nė negrįžtelėjusi atgalios, Vera ryžtingai žengia lauk, į platų pasaulį.

Ir visam tam jai niekad neprireikia žadintuvo. Vera išties būtų turėjusi gimti gaidžiu; deja, taip nenutiko – ji gimė kiaule. Tikriausiai čia ir prasidėjo visos bėdos.

Pasak kinų horoskopo, kiaulės yra labai darbščios ir moka užjausti, todėl į jas geriausia kreiptis, prireikus nuoširdaus pamokymo ar patarimo. Deja, labai nedaug kas kreipiasi į Verą patarimo – net ir nenuoširdaus. Tas vienintelis asmuo, kuriam labiausiai priklausytų nuolat jos atsiklausti – jos sūnus Tilbertas, – niekad to nedaro. Vera nė pati iki galo nesupranta kodėl. Kai dar buvo gyvi tėvai, ji dažnai eidavo pas juos patarimo, net jei ir nereikėdavo, nes, priešingai nei jos sūnus, Vera buvo gera duktė ir suprato,

kad, tardamasi su tėvais, leidžia jiems jaustis reikalingiems. Na, nesvarbu. Vera yra pareiginga mama ir pati stengiasi duoti sūnui patarimų, kurių jam anksčiau ar vėliau prireiks. Štai jos ankstesnės žinutės:

Išsiųsta šiandien, 4.31 val.:

Tili, ar tu atsikėlei? Jau po pusės penkių, taigi vėlu. Bū-dama tavo amžiaus, aš kasryt keldavausi lygiai ketvirtą ir ruošdavau pusryčius seneliui su močiute. Kelkis, nesnausk! Carpe diem! Su geriausiais linkėjimais – mama

Išsiųsta vakar, 19.45 val.:

Tili, matau, kad ta mergina, pasivadynusi @NeChloje-Benet, palaikino net DU tavo vaizdo įrašus tiktoke! Ko gero, jai patinki. Žiūriu į jos profilį ir matau, kad ji amžinai susiraukusi, bet vis tiek turėtų būti nebloga žmona. Aną savaitę ji kartu su mama darėsi manikiūrą, tai reiškia, kad yra gera duktė. Gal tau reikėtų kada brūkštelėti jai AŽ. Su geriausiais linkėjimais – mama

Vera ypač didžiuojasi savimi, kad sugebėjo parašyti „tau reikėtų brūkštelėti jai AŽ“. Juk labai svarbu stengtis neatsilikti nuo naujausių madų! Vera anaipol neketina pavirsti kriošena, kurią jaunoji karta paliktą nuošalėje. Kaskart, užtikusi kokį nesuprantamą posakį, jį išgūglina, o tada mažoje užrašų knygutėje pasižymi, ką jis reiškia.

Išsiųsta vakar, 17.01 val.:

Tili, jau po penkių, tikiuosi, kad laiku pavalgei. Tavo dėdė Linas kas vakarą valgydavo penktą ir tesulaukė vos trisdešimties. Verčiau nedelsdamas pavakarieniauk. Su geriausiais linkėjimais – mama

Į šią žinutę ji pagaliau sulaukė atsakymo.

TILIS: Dėdę Liną suvažinėjo autobusas. Ir prašiau nevadinti manęs Tiliu. Noriu būti Bertas.

VERA: Nesiginčyk su vyresniais. Ne tam tave auginau, kad akis draskytum. Kuo blogas vardas Tilis? Visai geras. Mudu su tėčiu ilgai sukome galvas, kaip tave vadinti, todėl didžiukis savo vardu.

Tai perskaitęs Tilis vėl ilgam nutilo. Ai, nesvarbu. Vera nebeturi laiko savo paklydėliui sūnui, nes kaip tik dabar pradeda rytinį pasivaikščiojimą, o tai – labai rimtas dalykas. Pirmiausia būtina gerai ištempti raumenis. Daugelis Veros bendraamžių dejuoja, kad sąnariai sustingę, o rankos ir kojos nebesilanksto, tuo tarpu jai nėra jokio vargo padaryti gilų tūpsnį ar per liemenį susilenkti tiek, kad pirštų galiukais pasiektų sportbačius. Būdamas dar paauglys, Tilis baisiai gėdijosi tų rytinių Veros tampymųsi. Prašydavo jos daryti savo pratimus užsidarius namuose, o ne ant šaligatvio. Tačiau, norint kaip reikiant ištempti raumenis, būtinas grynas oras, o Tiliui, šiaip ar taip, derėjo didžiutis, kad motina rodo gerą pavyzdį kaimynams.

Tinkamai apšilus ir išjudinusi raumenis, Vera pasirengia žingsniuoti: kilsteli smakrą, atstato krūtinę ir stačiu kampu per alkūnes

sulenkia rankas. O pradėjusi eiti, energingai mojuoja kumščiais priešais save tarsi koks Šiaurės Korėjos kareivis per parą. Rytinis Veros pasivaikščiojimas anaipol neprimena slampinimo koja už kojos. Ji tolydžio veržiasi pirmyn lyg generolas, negailestingai vieną po kitos įveikdama kelio mylias. Visi, kam užtenka kvailumo pasipainioti jai po kojomis, perveriami žudančiu žvilgsniu (nors po saulės akiniais ir kepurės snapeliu jo ir nematyti); tiesa, Vrai visai patinka sparčiu žingsniu aplenkti praeivius, nes tada ji gauna progą parodyti savo vikrumą ir greitą reakciją.

Per paskutinį gimtadienį Tilis padovanojo jai *Samsung* laikrodį, kuris skaičiuoja žingsnius, tačiau Vrai jo nė nereikia, nes ji pati puikiai žino, kiek kas rytą nueina: lygiai 3112 žingsnių, pradėdama nuo Trentono ir Ramiojo Vandenyno gatvių sankryžos, kur stovi jos namai, o tada eidama išilgai Vašingtono gatvės, kur kaip tik rengiasi atsidaryti visokios šeiminės krautuvėlės ir suvenyrų parduotuvės. Kai kurie krautuvėlių savininkai pamoja Vrai ir šūkteli pasisveikindami, nors žino, kad per savo rytinį pasivaikščiojimą ji tikrai nesustos paplepėti. Visgi Vera yra nepriekaištingai išauklėta, tad savo ruožtu stengiasi praeidama pasakyti ką nors gražaus mandarinų kalba, kaip antai: „O, kokie puikūs jūsų melionai, pone Hongai!“ arba „Pagaliau orai kiek sušilo, sese Žao!“

Vera truputį sulėtina žingsnį, artėdama prie kavinės, kuri prieš porą metų lyg kokia išpampusi votis išdygo Vašingtono gatvėje. Jos savininkas, įžūlus pienburnis, net negyvena Kinų kvartale. Eidama pro šalį, Vera dygėdamasi susiraukia ir, kaip kasryt, mintyse pasiunčia tai kavinei kelis prakeiksmus. Ją erzina net pats pavadinimas: tiesiog „Kavinė“. Galima įsivaizduoti, kokią sumaištį tai kelia klientų galvose. *Kur norėtum nueiti pasėdėti? Į „Kavinę“? Gerai, o į kokią? Į „Kavinę“! Į KOKIĄ?* Galima būtų tikėtis, kad įstaiga tokiu pavadinimu jau seniai turėjo užsilenkti. Tačiau, nepaisydama

pagrįstų lūkesčių, toji „Kavinė“ ne tik neužsidarė, bet dargi klesti toliau, grobdama daug seniau aplinkui veikusių užėigų klientus. Dažnai, tyliai tūnodama savo arbatos krautuvėlėje, Vera mintimis nuklysta prie tos „Kavinės“ ir svarsto, kokią baisią žalą šioji daro nuostabiajai jos arbatai. Išties, ta „Kavinė“ ir jos siūlomas klaikiai nesveikas gėralas – fui, kava! – yra tikra nelaimė visiems San Fransisko gyventojams ar net visai žmonijai.

Priėjusi Kinų kvartalo ribą – Drakono vartus Bušo gatvėje, Vera pasuka už kampo ir Stoktono gatve žingsniuoja iki pat *Woh Hei Yuen* – Taikos ir džiaugsmo parko, kur kaip tik prasideda taiči treniruotė. Jos vyras Dzinlongas irgi kasdien eidavo čia mankštintis, kol vieną dieną patyrė insultą. Jis vis kalbindavo ir Verą prisidėti, bet ji nematė taiči prasmės. Jai atrodė, kad pratimai per lėti ir negali duoti naudos. Tikriausiai iš to tiek pat gero, kiek iš jogos – vadinasi, ne kažin kiek. Kaskart, Dzinlongui baigus taiči treniruotę, Vera pamatuodavo jam pulsą, ir šis nė karto neperkopė per aštuoniasdešimt. Kam tuomet to reikia? Vis dėlto, eidama per parką, Vera pamoja taiči grupei, nors jai ir vėl skaudžiai nudiegia širdį matant, kad tarp tų lėtai judančių žmogystų nebėra jos Dzinlongo. Vera išvadina save kvaile: žinoma, kad Dzinlongo čia nėra, jis juk saugiai tūno sidabrinėje urnoje, kuri stovi jos svetainėje, ir tiek bėdos.

Baigusi savo žygį, Vera pirmiausia prispaudžia nykštį prie vidinės riešo pusės ir suskaičiuoja širdies tvinksnius. Su pasitenkinimu nustačiusi, kad širdis muša deramu greičiu – devyniasdešimt du kartus per minutę, Vera žengia vidun, pereina per prieblandoje skendinčią savo arbatos krautuvėlę ir lipa laiptais atgal į savo kambarius. Palindusi po žvalinančiu šaltu dušu, Vera sėda valgyti sveikų pusryčių: ryžių košės, „amžiaus kiaušinių“ ir fermentuoto tofu. Pavalgiusi vėl lipa žemyn ir ima tupinėti po krautuvėlę, tvarkdamasi prieš ją atidarydama.

Paauglystėje Tilis su didžiausiu malonumu bandė jai aiškinti, kiek klaidų esama krautuvėlės pavadinime: „Pasaulinio garso Veros Vang arbatos namai“.

– Pirmiausia, niekas tos krautuvės nežino, taigi ji tikrai nėra „pasaulinio garso“, – pareiškė vartydamas akis.

Vera švilptelėjus ir dar nespėjus nieko atsakyti, įsiterpė Dzinlongas:

– Netiesa, Kinijoje tavo mama plačiai garsėjo savo arbatomis. Daugybė žmonių atvykdavo iš kažin kur vien paragauti jos sutaisytos arbatos!

– Mm-hmm, – numykė Tilis, kurio tėvo žodžiai nėmaž neįtikino. Paskui nedelsdamas tėsė kitą argumentą: – O kodėl pavadinime parašyta „Vera Vang“? Juk tavo pavardė Vong!

– A, – atsiliepė Dzinlongas ir su meile dirstelėjo Veros pusėn, – tai dėl to, kad tavo mama yra be galo sumani ir versli moteris. Vera Vang – įžymybė, net ir baltieji puikiai žino jos vardą. Užtat tavo mama ir nusprendė panaudoti jį pavadinime.

– Tai vadinama žmonių klaidinimu, tėti, – atšovė Tilis. – Judu gali paduoti į teismą! – Paskui jis, Veros manymu, su pikta pašaipą pridūrė: – Aišku, jei tik kas sužinotų apie šitą krautuvę. Tačiau, kadangi niekas jos nežino, tai tikriausiai galime nesijaudinti.

Dzinlongas tik nusijuokė ir lyg niekur nieko paplekšnojo Tiliui per pečius.

– Oi, sūneli, tu puikiai išmanai įstatymus. Gal stosi mokytis teisės, a?

Tais laikais, kai Dzinlongas dar buvo gyvas ir galėdavo laiku įsiterpti tarp Veros ir Tilio, viskas buvo daug paprasčiau. O po jo mirties motinos ir sūnaus santykiai pamažu vis labiau šlijo, kol beveik visai nutrūko. Tilis ištis baigė teisės mokslus ir dabar jau tapo jaunesniuoju partneriu brangioje advokatų firmoje, įsikūrusioje šalia *Embarcadero* kompanijos būstinės. Jų biuras

yra taip aukštai, kad sutemus iš ten galima įžiūrėti net mašinų šviesas ant tilto per įlanką. Tiesa, iš kur Vėrai tai žinoti – Tilis juk niekad nekviečia jos pas save į darbą; bet jai vis tiek patinka vaizduotis, ką sūnus mato, kai pakėlęs galvą pažvelgia pro savo kabineto langą.

„Nustok be paliovos galvoti apie Tilį“, – subara save Vėra, keldama žemėn paskutinę ant stalo užverstą kėdę ir statydama ją į vietą. Tada nueina prie durų ir apverčia ant jų kabantį ženklą: vietoj **UŽDARYTA** dabar jis skelbia **ATIDARYTA**. Vėra grįžta atgal, įsitaisto ant aukštos kėdės už prekystalio ir ima laukti lankytojų.

„Pasaulinio garso Vėros Vang arbatos namai“ pradeda naują dieną.